Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Eylül 2017
Sayı: 231

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

OHAL kararnameleri emekçilerin haklarını kısıtlıyor

OHAL gerekçesiyle çıkarılan KHK'larla varolan haklar birbiri ardına kısıtlanıyor. Bir hakkını kullanmak isteyen emekçi, sıkça "OHAL'de yasak" cevabını alabiliyor. Yurt dışına çıkışlardan sağlığa ilişkin haklara, fazla çalışmadan ormanlardan yararlanmaya kadar, tüm toplumu etkileyen pek çok alanda kısıtlamalar yapıldı. Ancak en çok emekçilerin hakları kısıtlandı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi**'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Elbette bu kısıtlamalara çoğu yerde, idarenin veya patronun işine geldiğinde uygulamaya koyması, keyfi eklemeleri veya keyfi ayrımcılığı da ekleniyor. Emekçiler, medyada veya mecliste tartışılmadığından, geceyarısı çıkarılan KHK ile haklarına el konulduğunun farkında bile değil.

Öte yanda, aynı KHK'larla bakanları, ült düzey bürokratları koruyan bir çok düzenleme de yapıldı. En çarpıcı olanı, geçtiğimiz yıllarda soruşturulması başbakanın iznine bağlı olan MİT müstaşırıyla ilgili olanı. MİT, cumhurbaşkanına bağlandı ve başındaki kişinin ifade vermesi artık cumhurbaşkanının iznine bağlı.

Kendileri ve emir verdiklerini kat kat koruyan siyasiler, emekçilere karşı tam tersine tutum alıyor: Emekçiler, patronlarının, amirlerinin karşısında tameman korumasız bırakılıyor.

AKP ve Erdoğan'ın "ileri demokrasi" getireceği "ustalık" dönemi çok eski değil. Geriye gidişten bahsedenlere "FETÖ tehlikesi" gerekçe gösteriliyor. Ya da Suriye'deki savaş ve Avrupa Birliği ülkeleri ile olan bozuk ilişkilerden. Oysa tüm bunları, bugünkü hale getiren, elbette dünyadaki gelişmelerin etikisi olsa bile seçilen ve uygulanan siyasetler nedeniyle yine aynı AKP iktidarıdır. Avrupa Birliği hedefini savunun Erdoğan'dı, "ey Avrupa" diye atıp tutan da aynı Erdoğan. Gülen tarikatını yetkili ve etkili kılan da "ne istediniz de vermedik" sözleriyle açıkladığı gibi bizzat kendisiydi.

Erdoğan ve iktidar çevreleri, görece ve inişli çıkışlı olarak ekonomik gelişmenin yaşandığı 2003'ten sonra açılım yönünde dönüşümler gerçekleştirdi. Emekçilerin haklarında iyilişme getirmese de ekonoimdeki büyüme, hızlanan şehirleşme, özel sektöre açılan eğitim, sağlık gibi kamu hizmetlerindeki iyileşme, ranta dayalı belediyeciliğin getirdiği olanaklar, emekçilere de olumlu olarak yansıdı. Patronların kasalarını şişiren, siyasetçilerin etkili olmasını sağlayan bu dönüşümleri getiren siyasetler sonuçta bugün tüm topluma, en ağır olarak da emekçilere ağır darbe vuruyor. Açılım siyasetleri, kısıtlamalarla sonuçlanıyor. İşte bu nedenle siyasi iktidar doğrudan sorumludur.

Erdoğan, sonuçta tüm siyasetini düzenin devamını sağlamak için oluşturuyor ve uyguluyor. Emekçiler, bir kez daha olumlu gördükleri gidişatın nasıl kısa bir sürede kendileri için tersine döndüğünü yaşadı. Patronlar ve siyasetçiler için eski tas eski hamam devam ediyor. Banka kârları, dudak uçuklatıyor. Devlet kasasından, patronlara dağıtılan karşılıksız para, oluşturulan fondan dağıtılan milyarlar, kamu ihaleleriyle akıtılan para, patronların kasalarını şişirmeye devam ediyor. Emekçilere ise gıdım gıdım zam, bol kepçeden kısıtlama.

Hakkını isteyen emekçinin "OHAL'de hak yok, hak istemek de yok" cevabı alması şaşırtıcı olmayacak. Bu gidişatı durdurmak, sadece birlik olmak ve mücadele etmekle mümkün. (08.09.17)

Emekçinin Gündemi

Kamu emekçileri ve emeklileri, zammı almadan enflasyona yenildi

Açıklanan eylül ayı enflasyon rakamları, ulaşımdaki yüksek zamların da etkisiyle beklentilerin çok üzerinde çıktı. Geçen ay %9 civarına indiği söylenen enflasyon böylece %10'un üzerine çıkmış oldu.

Her şeye anında tepki veren bakanlar ise hiç duymazdan gelip ihracat rakamlarını sıralayıp, ülkenin ne kader büyüdüğü hakkında konuştular.

Hükümetin, Merkez Bankası'nın sorumluluğuna bıraktığı enflasyonun yıl sonu hedefi %8 civarında. Tutmayacağı belli, zaten şimdiye kadar tuturulmuş bir rakam yok.

Ilk toplusözleşmenin yapıldığı 2013'te zam oranları enflasyonun altında kaldığı için farklar sonradan ödenmişti. 2014'te taban ücrete 175 lira zam yapıldı, enflasyon ise %8 oldu. 2015'te %3+3'lük zamma karışılık enflasyon %8 oldu. Sendika enflasyon farkı istemediğinden ödenmedi. Sözleşmeyi imzalayan Memur-Sen kendi üyelerince bile eleştirildiğinden 2016'da %6+5'lik zamma karşılık enflasyon %8 civarında kaldı. Bu yıl için memurlar %3+4 zam aldı, enflasyon kağıt üstündeki hedefin bile üstünde %10 civarında.

Buna rağmen kamu sözleşmeleri, yine hedeflenen enflasyon rakamlarına göre bağlandı.

3 milyon kamu emekçisi ve 2 milyon memur emeklisini ilgilendiren toplu sözleşmenin sonucu; 2018 yılı ilk 6 ay için %3.5 , ikinci 6 ay için %4; 2019 yılı için %4 + %5 zam.

Hükümet çevreleri dışında ortak değerlendirme, bu sözleşmenin geçmiş kayıpları telafi etmediği gibi yeni gelir kaybına yol açacağı ve maaşları eriteceği yönünde. Aslında bu sonuçlardan fazla şaşmamak gerekir. Çünkü öncelikle memurların çıkarlarını gerçekten temsil eden yetkili bir sendika yok. Üstelik memur sendikalarının grev hakkı bile yok.

Memurları temsil ettiğini iddia eden Memur-Sen ve hükümet yetkilileri arasında bir sözleşme gösterisi yapılıyor. Devlet, sendikaları, sendika bürokratlarına verdiği ayrıcalıkları rüşvet olarak devreye sokarak bir maşa olarak kullanıyor. İki eşit taraf arasında müzakere yapılıyor oyunu sahneleniyor.

Sendika yöneticileri ücret artışı dahil talepler ileri sürüyor hükümet de o talepleri dikkate almış numaralarını yapıyor. Hükümet talepleri kabul etmediğinde sendikanın, öyleyse ben de üyelerimin gücünü kullanıp greve gidiyorum deme hakkı yok. Tek "hak" hakeme gitmek. Hakem Kurulu tarafsız bir kurum mu? Kesinlikle hayır. 11 üyeli "Hakem Kurulu" zaten devletin bir parçası! Bu kurumdan tarafsız davranıp gerçekten memurların haklarına saygı göstermesini beklemek "ölü gözünden yaş beklemek" gibi bir şey.

Memurların çoğu uzun zaman kendilerini "imtiyazlı kişiler" olarak gördü ve işçiler gibi eylem, grev yapıp hak arama onlara göre olmadığı gibi bir görüşe sahipti. Şimdi gerçekler karşısında daha geniş bir memur tabası artık haklarını ve satın alma güçlerini korumak isterlerse "işçiler gibi davranmak" dışında başka seçenek olmadığını yavaş yavaş görmeye başladı ve bunda da haklı.

İşte bu nedenle de OHAL baskısı ve KHK'lar, memurlara hak mücadelesinde önemli kısıtlamalar getirdi. Kamu emekçileri, ücretlerinden önce iş güvencelerini düşünmeye başladı. Bu da devletin kontrolü ve desteği dışındaki kamu sendikalarının erimesine neden oluyor. Sonuçta, böyle bir ortam hükümetin istediği ücreti ve çalışma koşullarını dayatmasını kolaylaştırdı.

Devlet ve hükümet her şeyden önce büyük sermaye hizmetinde ve kamu emekçileri haklarını gerçekten elde etmek isterlerse "toplu sözleşme" gösterilerini görüp yeniden işçiler gibi mücadeleye gitmenin yollarını bulmalı. (05.09.17)

Metal işkolunda sözleşme dönemi

Metal iş kolu sözleşmelerinin eylülde tamamlanacağı söyleniyor. Metal iş kolunda sendikalı işçi sayısı 140 bin civarında, 117 bini Türk-İş'e bağlı Türk-Metal'e üye. Hak-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların üye sayısı çok az.

Hatırlanacağı gibi 2015 Mayıs ve Haziran aylarında metal iş kolunda, özellikle de otomotivde, işçiler kendileri, tabanda örgütlenip mücadele ettiler. Sendikaların denetimi dışında ve bütün tehditlere rağmen üretimden gelen güçlerini kullandılar. (Daha geniş bilgi için Sınıf Mücadelesi, Metal Emekçilerinin Mücadelesi broşürü). Hatta Bursa Renault fabrikasında olduğu gibi işçilerin çoğu, Türk-Metal'den istifa etti.

Patronların, bakanları da devreye sokarak işten atma, gözaltına alma da dahil uyguladığı baskıya rağmen, kendi temsilcilerini dayattılar ve işçi temsilcileri, patronlarla pazarlık yaptı. Daha sonra işçilerin bir kısmı DİSK'e bağlı sendikaya üye oldu, bir kısmı Türk-İş'e geri döndü. Ancak bu mücadele, sendika bürokrasisini bayağı terletti ve çok korkuttu çünkü onlar için işçi aidatlarından gelen milyonlarca TL kayıp demekti.

İşte bu nedenle Türk-Metal, mayıstan itibaren metal fabrikalarında "tabana seslenme" çalışması başlattı ve amacının işçilerin hakkını korumak ve tabanın karalarına "saygılı" olduğu hikayesini anlatmaya çalıştı. Elbette bunlar laf ve amaç işçileri kandırmak için yeni yöntem uygulamak. Çünkü artık metal işçileri sendika bürokratlarına "ya hakkımız gerçekten savunursunuz, ya da bizler başımızın çaresine bakarız" demekten çekinmiyor.

Şimdiden bazı fabrikalarda işçiler toplu sözleşmeyi gündeme getirip dikkatli olmaları gerektiğini ve sendika yönetiminden çok kendi güçlerine güvenmeleri gerektiğini söylüyorlar. Evet, yüzde yüz haklılar, esas olarak kendi gücüne güvenmeli. (07.09.17)

Göz yumulduğu için çocuklar zarar görüyor

Eğitim dönemi, yine servisçi kavgasıyla başladı. Kayıt için okulda olan çocuklar ve ailelerinin önündeki silahlı çatışmada neyseki çocuklar zarar görmedi.

Ümraniye'deki çatışmada ölen Cüneyt Elik'in kasten yaralamadan 3 kez, arananlardan birinin de "Çocuğun cinsel istismarı"ndan bir kez, poliste kaydı olduğu açıklandı. Gözaltına alınan 8 kişiden ve arananlardan bazılarının da değişik suçlardan kayıtları var.

İçişleri bakanlığı, polis yetkilileri ile belediye, sürücülerle ilgili çalışma başlattığını açıkladı. Geçmişte de böyle şeyler söylenmişti. Örneğin İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü 2010'da, kentteki servis şoförlerinden 353'ünün çeşitli suçlardan sabıkalı olduğunu açıklamıştı.

Sonraki yıllarda yaşanan benzer bir çatışmanın ardından, sabıka kaydı olan, suça karışan, son 5 yıl içinde alkollü araç kullanan veya ölümlü trafik kazasına karışan, hız kurallarını ihlal nedeniyle sürücü belgesi geri alınan servis şoförleri, servislerden alınacaktı. Bu yönde sürücü çalıştıran okul servisi firmalarının ruhsatları da iptal edilecekti. Ancak laftan öteye geçilmedi.

Aslında okul servis belgesi almak için gerekli olan özel belge, çok sıkı şartlarda veriliyor. Fakat, sabıkalılar, düzenli işlerde çalışamayanlar, vasıfsız işsizler için en kolayca yapılan iş konumunda olduğu için öğrenci servisi belgesi, uygun olmayan kişilere de veriliyor. Servisleri her şeyden önce polisin denetlemesi gerekiyor, servis ihalesini yapan ilçe milli eğitim müdürlüklerinin, son olarak da okullarda servis denetleme komisyonunda görevli öğretmenlerin denetlemesi gerekiyor. Tüm bu denetimler gerektiği gibi yapılmadığı ve göz yumulduğu için öğrenciler servislerde ölüyor, kaza geçiriyor, silahlı çatışma oluyor.

Öğrenciler, tehdit altında servise binerken, ailelerin ödedikleri servis ücretine, Ankara'da %11, İzmir'de %18, İstanbul'da %12 zam yapıldı. Bir de servisler dahil toplu taşıma araçlarına 3 yıllık ÖTV ödememe hakkı getirildi. Yetkililer, "servislerde kalite artacak" dedi, olan ise tam tersi. Çünkü uygulamada çocuklar değil, kazanç önemseniyor. (08.09.17)

AKP'de yenilenme emekçileri tuzağa çekmek için

Önümüzedeki yıl yapılacak olan belediye seçimlerinin ardından 2019'da, yeni anayasaya göre cumhurbaşkanı seçimi ve genel seçim olacak. Erdoğan, AKP'nin başına geri döndüğünden bu yana, hızla partisini, bu seçimlere hazırlamak için uğraşıyor.

Erdoğan'ın çabası

Anayasa değişikliği referandumu, seçimlerin çantada keklik olmadığını gösterdi. Anayasa referandum sonuçları ve sonrasında, AKP'nin ekonomik krizle birlikte hızla destek kaybına uğradığını görülüyor. Referandum sonuçlarında en çok göze batan, artık AKP'nin Bursa hariç tüm büyük şehirlerde %50'nin altına düşmesidir. Üstelik ekonomik krizin etkileri, AKP'nin en önemli tabanını oluşturan küçük esnafı ve bir kısım dar gelirliyi iyice sarsıyor. Bu kesimlerden AKP'ye yönelik tepkiler başladı.

Tüm bunlar AKP'ye ve Erdoğan'a ulaşıyor. Son günlerde parti toplantılarında Erdoğan'ın "dürüst ve halka hizmet veren yöneticiler gerekli" sözlerininde ısrar etmesi boşuna değil!

AKP kadroları, sadece siyaset kurumlarında değil, neredeyse tüm devlet ve belediye kurumlarında, kamuya iş yapan taşeron olarak ekonomik yaşamda etkili konumlara yerleşti. Parti için etki ve yetkilerini sonuna kadar kullanana bu görevliler, koltuklarını da korumak ve olanaklarından yararlanmak da istiyor. Bu nedenle Erdoğan'ın dilinden düşürmediği, "yorulanlar kenara çekilsin" sözü, AKP kadrolarını olumsuz etkiliyor.

Geçmişte değişim, diğer siyasi çevrelerden gelenlerin gitmesi, AKP'lilerin onların yerine gelmesi anlamındaydı. Bugün değişim, AKP'lileri etkileyecek bu nedenle Erdğan'ın sözleri parti içinde tepki çekti.

AKP ilçe kongrelerinde, yönetimlerin %60 oranında değiştiği açıklandı. Bir kısmı, siyasi bağlantı olmadığı ısrarla iddia edilmiş olsa da, parti içindeki FETÖcülerin tasfiyesi olarak gösteriliyor.

Erdoğan, "hizmet" amacı taşıyanların yönetime gelmesini istiyor. AKP kadroları, başka partilerin üyeleri olsa da, belediyeler üzerinden yaptıkları çalışmalarla kitlelerin desteğini almış, AKP kurulup burada toplandıklarında, bu destek oya dönüşmüştü. Erdoğan, benzeri bir süreci istiyor. Bu nedenle, partisine yaptığı müdahaleler, geleceğini AKP'de gören veya çıkar sağlayan kesmiler tarafından olumlu karşılanıyor. Ancak sadece onlar tarafından ve üstelik sayıları da geçmişte olduğu gibi artmıyor.

AKP, uzun yıllar boyunca, başka partilerin seçmenlerinden oy aldı, gençleri kendine çekti, ekonomik gerekçeler veya milliyetçi duygularla oy verenlerin desteğini sağladı. Hatta sağ Kürt seçmenlerin oyunu aldı, bir ara en büyük Kürt partisi oldu.

Zorlu süreç

Erdoğan, geçmişin yenilenmesi hayaliyle kadrolarını zorluyor. Ancak çok zor. AKP'nin o zaman izlediği siyasetler, gerekçesi ne olursa olsun bugünkünden çok farklı hatta ters yönde. Açılımların yerini kısıtlamalar aldı. İyi komşuluk ilişkilerinin yerine düşmanlık geldi. Devlet kadrolarının kitleleri hor görmesi azaltımıştı şimdi polisin tartışmasız kibri var. Erdoğan evlere ziyarete giderdi şimdi siyasetçiler polis ordusuyla geziyor.

Sadece lafın karın doyurmadığını bildikleri için bir sürü oyun ve seçim senaryosu da yapılıyor. Bunlardan son günlerde ortaya çıkanı, Erdoğan'ın ilk turda %50 barajını geçemeyeceği bilgisinden kaynaklanıyor. Basına göre bu nedenle Erdoğan, 2019'daki cumhurbaşkanlığı ve genel seçimi kazanmak için MHP genel başkanı Devlet Bahçeli ve Tansu Çiller gibilerine "cumhurbaşkanı yardımcılığı" görevini yani devlet koltuklarını önerecek. (Cumhuriyet gazetesi 6 Eylül 2017).

AKP'nin özellikle 2003-2012 yıllarındaki ekonomik iyileşmelerle kazandığı kitle desteğini koruyamamasını Erdoğan, "metal yorgunluğu" diye ifade ediyor.

AKP'nin kan kaybı, ekonomik kriz devam edeceğinden kaçınılmaz olarak sürecek. Hızı ve seviyesi de önemli ölçüde krizin gidişatına bağlı kalacak.

Türkiye'deki bazı büyük sermaye çevreleri, özellikle TÜSİAD ve Batılı büyük sermaye çevreleri, artık Erdoğan ve AKP'nin kârdan çok zararı olduğuna ve yerine bir alternatif gerektiği kanısına vardıkları görülüyor.

Eğer emekçiler, bir kez daha AKP'yi veya büyük sermayenin ileri süreceklerine kanarsa, boşa geçen yıllar daha da uzayacak. (07.09.17)

Sermayenin alternatifi CHP ve merkez sağ (Meral Akşener) mi?

CHP, özellikle de "Adalet" yürüyüşünden sonra tam hızla önümüzdeki seçimlere hazırlanıyor. Bütün çabalar, AKP'nin "metal yorgunluğunu" da kullanarak CHP'nin seçmen tabanını büyütüp önümüzdeki seçimleri kazanmak.

CHP geçmişinden dolayı bazı yoksul kesimlerin, özellikle de esnaf ve kır yoksullarının, hatta bazı işçi kesimlerinin güvenini bir türlü kazanamıyor. Haklı olarak bu kitleler, CHP'nin yıllarca devleti elinde bulundurduğu ve bu yolla imtiyazlılar sınıfını oluşturduğunu ve de kendisine karşı gelen kitlelere baskı uyguladığını unutmuyor.

Bu durum solcu bir işçinin hayatını anlattığı "Şöför İdris" kitabında ve Mahmut Makal'ın "Bizim Köy" kitabında çok somut bir şekilde anlatılıyor.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı CHP, seçmen tabanını bir türlü %30'ların üzerine taşıyamıyor. Ancak büyük sermaye çevrelerinin bir kısmı, tıpkı Almanya'daki ve Fransa'daki (büyük sermayenin şapkasından sihirbazın tavşanı gibi çıkan) Macron hükümeti gibi sosyal demokrat ve merkez sağ çevrelerinden oluşan bir alternatif peşinde. İşte bu ortamda, Meral Akşener "yıldızı" piyasaya çıkıyor ve "kamuoyu yoklamaları" birden bire %20 civarında oy potansiyeli buluyor!

Almanya'da ve Fransa'da büyük sermayenin işçi sınıfına karşı uyguladığı siyasetin benzeri olan bu gelişmeler, Türkiye'de tutar mı bilemiyoruz? Yaşayarak göreceğiz.

Ancak işçi sınıfı, EMEP, ÖDP ve Halkevleri gibi sol grupların yaptığı gibi, CHP'nin peşine takılarak ne AKP'den ne de sermaye düzeninden kurtulabilir. İşçi sınıfının tek çıkar yolu, üretimden gelen gücünü kullanarak kendi öz siyasetini uygulamasıdır. (07.9.17)

JİTEM gitti SİHA geldi

31 ağustosta, Hakkari'de dört arkadaş piknik alanına mangal yapmaya gittiklerinde, SİHA (silahlı insansız hava aracı) tarafından vuruldu. Biri öldü, üçü yaralandı. Benzer bir olay daha önce Lise kırsalında olmuş, köylülere SİHA tarafından ateş açılmıştı.

HDP milletvekillerinin son olayın arkasında durması, bu insanların sivil olduğunu hatta haklarında tek bir terör soruşturmasının dahi olmadığını ortaya çıkardı. Bu gerçeğin basına yansıması üzerine, hastanede tedavi gören yaralılara, taburcu olduktan sonra, terör soruşturması açılıp gözaltına alındılar.

CHP milletvekili Sezgin Tanrıkulu'nun da dahil olup SİHA'ları eleştirmesi üzerine, Erdoğan'ın tepkisinden sonra terör soruşturması başlatıldı. Yetkili görevliler "yanlışlık olabilir" dese de siyasiler, SİHA saldırısına uğrayan herkesi hemen terörist ilan etti. Kürt düşmanlığında sınır tanımıyorlar. Kürtlerin yaşamı, zerre kadar önemsenmiyor.

SİHA ilk olarak ABD tarafından Afganistan'da kullanılıyordu. Afgan köylerinde düğünler, cenazeler, pazar yerleri vurulup çocuk, kadın, siviller katledildi. Hatta SİHA ile öldürülenlerin cenazeevleri bile vuruldu. ABD yönetimi, öldürülenleri, tıpkı Erdoğan ve AKP'nin yaptığı gibi terörist ilan ediyordu. Ancak medyaye yansıyan bebek, çocuk cenazeleri ve bu vahşetin silahlı guruplara desteği arttırması üzerine "yanlışlık oldu" deyip özür dilenmeye başlandı. Erdoğan, ABD'yi bol bol eleştirmişti. Şimdi aynısını kendisi yapıyor.

Irak Kürt bölgesinde özerk yönetim kurulması sırasında, Türkiye'de Kürt kitlelere karşı büyük katliamlar yapıldı. Özerk yönetim kurulduğunda, sürekli karşı çıkan Türkiye rota değiştirip Irak Kürtlerinin koruyucusu rolünü oymaya başladı. Erdoğan merkezi Irak devletinden ayrı, Irak Kürdistanı yönetimiyle petrol anlaşmaları yaptı.

Şimdi hem Suriye'de benzer bir bölgenin oluşması hem de Irak Kürdistanının bağımsızlık girişimi, Türk devletini aynı siyasete döndürdü. Katlederek bir halkı bastırmak, dünyanın hiç bir yerinde çözüm olmadı. Arakanlı müslümanları ve başka halkları savununların Kürtleri görmezden gelmesi inanılır gibi değil. Tekrarlanan devlet terörünü durdurmak bizlerin elinde. (05.09.17)

Uluslararası Gündem

Tramp ve Kuzey Kore

Emperyalist dünyanın çılgınlığına karşı mücadele

ABD başkanı ile Kuzey Kore başkanı Kim Jong-un arasında bir ağız dalaşı sürüyor. Trump, 25 milyon nüfuslu ülkeyi “ateş altında bırakmakla” tehdit etti, nükleer silah kullanabileceğini belirtti. Kim Jong-un ise ABD’nin Pasifik okyanusundaki Guam adasındaki askeri üsleri bombalamakla tehdit etti.

Trump'ın, böyle tehditler savurma alışkanlığına var. Kuzey Kore yöneticileri de diktatörlüklerini dayatmak için her zaman Amerikan karşıtı milliyetçi demagoji yapıyor.

ABD başkanı gözünü karartmış gibi ama esas sorun, ABD’nin sürekli uyguladığı emperyalist siyaset; hiçbir devletin ABD’ye kafa tutmasını kabul etmiyor. Kuzey Kore’ye, kuruluşundan beri, yani İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yapılan suçlamalar bundan. ABD, 1950 - 1953 yılları arasında Kore’ye karşı birkaç milyon insanın ölümüyle sonuçlanan bir savaş yürütmüştü. Sonra Kuzey Kore’ye ambargo uygulandı ve hala devam ediyor. Üstelik her yıl ABD ordusu, Güney Kore ordusu ile aynı tarihte, açıkça Kuzey Kore devletini hedef alan askeri tatbikat yapıyor.

Şu anda görülen tabloya göre ne Trump, ne de bütün cambazlıklarına rağmen Kuzey Kore başkanı, gerçekten savaşa girme niyetinde. Yaptıkları gösteriler daha çok pokere benziyor. Yine de sürekli savaş tehdidinden endişelenmek gerekli. Çünkü emperyalizm, Orta-Doğu’dan, Asya’nın bu bölgelerine kadar dünyayı bir barut fıçısına dönüştürmeye başladı.

ABD yöneticileri, Ağustos 1945’te, Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine iki atom bombası atarak dünyanın hakimi biziz mesajını vermek istedi. Daha yakında, 2003'te Irak diktatörü Saddam Hüseyin’i, yeterince itaat etmediği için devirdiler ve böylece Orta-Doğu’nun tümünü kargaşa ve savaş ortamına sürüklediler. Fransa’da Sosyalist Parti eski başkanı Jaures, Birinci Dünya Savaşı arifesinde “nasıl kara bulutlar yağmuru getirir, kapitalizm de savaşları getirir” demişti. Aslında bu konuda temelde bir değişiklik yok; gerçek durum büyük güçler arasındaki yarış ve topluma hakim olan küçük bir imtiyazlı azınlığın kâr yarışı. Bu yarış, yeryüzünde birçok halkı vahşi savaşlara sürüklüyor.

Yıllardır süren savaşlar yüzünden Irak’ta Musul kentinin, Suriye’de Halep kentinin nasıl yerle bir edildiğini veya Yemen’in tahrip edilip kitlelerin koleradan ölüşünü gördüğümüzde, vahşeti yaşadığımız aklımıza gelmez mi? Emperyalist dünyanın bir vahşeti de canları pahasına Akdeniz’den, her an batabilecek teknelerle geçip göç etmeye çalışan kadın ve erkeklere karşı, Avrupa ülkelerinin girmelerini engellemek için oluşturduğu duvarlar ve tel örgüleridir.

Fransa’da insanlar, bombalar altında ölmüyor. Ancak burjuvazi, emekçilere ve kitlelere karşı daha farklı bir savaş sürdürüyor. Toplu tensikat, kesinti amacıyla yaşam güvencelerini azaltarak, emeklilik ücretini ve hakkını azaltıp sağlıkta kısıtlama olarak gerçekleşiyor. Bunların sonucunda burjuvazi ve ona hizmet veren hükümetler, milyonlarca kadın ve erkeği sosyal güvencesizliğe, yoksulluğa, hatta sefalete sürüklüyor.

Çıldırmış emperyalist dünya, krizden çıkabilmekten aciz, gittikçe daha çok yoksulluk ve savaşa yol açıyor. Fransa’da gündemde olan yaşam şartlarını savunmak ve hükümetin uygulamaya çalıştığı saldırılara karşı çıkmak. Ancak şunu unutmayalım; kapitalist düzene son vermeden savaşlara, işsizliğe ve yoksulluğa son veremeyiz. Çevremizde, işyerlerinde ve kalabalık semtlere etrafımızdaki insanları, büyük burjuvazinin hakimiyetine son verip üretim araçlarını topluma hizmet için yeniden düzenlemenin mutlak bir gereklilik olduğuna ikna etmeliyiz. LO (18.08.2017)

__Fransa__

Hem teröristlerin hem de kapitalizmin barbarlığına karşı çıkalım

Geçen hafta Perşembe günü Barselona'da ve Cambrils'de 14 ölü ve 120 yaralı; Londra'da martta ve haziranda 12 ölü; Manchester'de mayısta 22 ölü; Nisan'da Stockholm'da 5 ölü; Berlin'de aralıkta Noel pazarında 12 ölü; Nice'de 14 Temmuz 2016'da İngiliz gezi sahilinde 86 ölü… Suikastlar peşi sıra devam ediyor ve birbirine çok benziyor. Her defasında tüyler ürpertici duruma aynı isyan ve mahvoluş karşısında yeter artık hisleri... Diğer yandan barbarlığa karşı özgürlüğü ve barışı savunduğunu iddia eden devlet başkanlarının iki yüzlülüğünü görüyoruz.

Tüm bu saldırılar, her şeyin güllük gülistanlık olduğu bir ortamda yaşanmıyor. Her gün Irak'ta ve son olarak Afrika'daki Uganda'da ve Burkina Faso'da 18 kişinin patlamada ölmesine ve büyük güçlerin Orta-Doğu'da sürdürdükleri savaşa karşı bir cevap olduğunu bize hatırlatıyor.

Hepsi tüyler ürpertici ve vahşi ama koalisyon güçlerinin ABD önderliğinde ve Rusya'nın Musul, Halep veya Rakka'da yaptıkları bombardımanlardan daha vahşi değil. Bombalar altında harabeye dönen bu kentlerin yıkıntıları altında ne kadar sivil, çocuk, kadın ve suçsuz insan cesedi var?

Büyük güçlerin yöneticileri, gösteri yapmayı çok iyi biliyor ama kendi hakimiyetlerini sürdürmek söz konusu olunca insan canını bozuk para gibi harcamaktan çekinmiyorlar. Özellikle bizi sürükledikleri bataklık da sorumlular.

İnsanlık için bir tehlike diye teşhir ettiği canileri bizzat kendileri; oyunları ve iğrenç siyasetleriyle yarattılar. Bin Ladin'in kurduğu el Kaide, ABD tarafından, Afganistan'da Sovyetler Birliğin'e karşı kullanılmak için oluşturuldu. İŞID ise İngiliz-ABD güçlerinin 2003 yılından beri Irak'ta sürdürdüğü, kokuşmuş savaşın ürünü.

Batılı güçlerin devlet başkanları, suikastların yarattığı isyan hislerini kullanarak bizlere bu iğrenç savaşlarını kabul ettirmek istiyor. Sürekli, terörizme karşı ulusal birlik oluşturma çağrılarının esas amacı bizleri emperyalist siyasetin peşine takmak. Bu tuzağa düşmeyelim.

IŞİD'e karşı askeri bir zafer elde etme olasılığı var ama ondan sonra ne olacak? Emperyalizm, halklar, uluslar ve dinler arasında baskı uygulamadan ilişki geliştirebilmekten aciz. Orta-Doğu'nun tüm tarihi, emperyalistler arası rekabetin bölgeye hakim olup sömürgeleştirmek ve petrolü ele geçirme tarihidir. Bu amaçla uygulanan siyasetler, şu veya bu silahlı bir çeteyi yok etmekle son bulmaz.

Emperyalizm, sömürü ve talan temeli üzerinde inşa edildi ve eşitsizlerden, yoksulluktan besleniyor. Ülkeler arasındaki bölünmelere ve düşmanlıklara yol açıp onları körüklüyor.

Bunu çok canlı bir şekilde Trump örneği ile görüyoruz: Kuzey Kore'yi tehdit ediyor ve 25 milyonluk bu ülkeye karşı "terör estireceği" tehdidini savurup, nükleer silah kullanmakla tehdit ediyor. Böylece açıkça, büyük güçlerin siyasetinin peşinden gitmenin nasıl felakete sürüklenmek olduğunu görüyoruz.

Dünya bir barut fıçısına dönüştü. ABD, Rusya veya Çin arasındaki emperyalist rekabet, dünyanın farklı bölgelerine el koymuş güçlerin bunu muhafaza etme istekleri, gittikçe büyüyen savaş ortamını hazırlıyor ve bunun bizi nereye sürükleyeceğini kimse öngöremez.

Bugün emperyalizmin yarattığı kargaşa ortamının en büyük bedelini Suriyeliler, Eritreliler, Sudanlılar, Maliler, Afganlar ödüyor. Önemli bir kısmı, silahlı çetelerin yol açtığı yoksulluktan ve hatta açlıktan kurtulmak için evlerini terk ediyorlar. Yarın belki bizim başımıza da gelebilir.

Bugün insanlığın baş başa olduğu sorunların hiçbiri kapitalizmin üzerine oturduğu temelleri yıkmadan ve emperyalizmin hakimiyetine karşı çıkmadan çözülemez. Ne genel bir savaş tehdidi, ne terörizm, ne ekonomik veya çevre krizi önlenir.

İnsanlık böyle adaletsiz ve çıldırmış bir düzen altında ezilmeye mahkum değil. Başka bir dünya mümkün. Yeni bir parti insanlık için böyle bir hedefi öne çıkarmalı. Aksi takdirde bu düzen daha da kokuşacak. LO (25.08.17)

Venezüella

Muhalefet hiç iyi şeyler vaat etmiyor

Venezüella'yı sarsmakta olan kriz, başkan Maduro'nun dayattığı Kurucu Meclis seçiminden sonra daha da derinleşti. Sağın seçimi boykot çağırısına ve tehditler savurmasına rağmen seçim yapıldı ve 7 ile 8 milyon civarında seçmen oy kullandı.

Maduro'ya muhalifler, devletin petrol zenginliklerini elinde bulundurmasına son vermek istiyor. Çünkü Venezüella burjuvazisi, bu nedenle emperyalist güçlerle pazarlık yapamıyor.

Chavez'in ve sonra da Maduro'nun uyguladığı siyasete karşı yapılan muhalefet, yeni değil. Ancak ekonomik güçlüklerin giderek artması yüzünden sağın Demokratik Birlik Platformu (MUD) etrafında birleşmesi sonucu, sağın liderlerine yeni olanaklar doğdu. Örneğin son seçimlerde Meclis'teki çoğunluğu aldılar. İşte bunun ardından, Maduro rejimine son vermek amacıyla diktatörlükle suçladılar. Maduro da buna tepki olarak Kurucu Meclis seçimlerine karar verdi. Muhalefet de buna karşı şiddetli yürüyüşler tertipledi.

MUD ve en çok tanınan liderleri olan Leopoldo Lopez, Marina Corina Machado ve Enrique Kapriles, Chavez öncesinde, Venezüella'da iktidardaydı ve onlarca yıl boyunca petrol gelirini talan edip kitlelere yoksulluğu dayattılar.

2002 yılında Chavez'e karşı yapılan başarısız askeri darbeyi de destekleyenler, yine onlardı. Chavez-Maduro rejimini uluslar arası seviyede yıpratmak için ellerinden geleni yaptılar ve bu rejimlerin diktatörlük olduğunu ve ellerinden bir şey gelmediğini anlattılar.

Bugün Venezüella, Latin Amerika ortak pazarı olan Mercosur'den ihraç edildi, Avrupa Birliği de Kurucu Meclis seçiminin yasal olmadığını ve seçimi tanımadığını söylüyor. Vatikan bile tanımadığını duyurdu.

Uluslar arası arenada Maduro tek başına kalmış durumda ve daha çok saldırganlaşan bir muhalefet ile karşı karşıya. Eğer muhalefet kazanırsa, halk kitlelerine karşı çok acımasız davranacak. yaşanan yalnızlaşma süreci daha kötüye gidebilir ve gerici sağ, tıpkı daha önce Nikaragua'da olduğu gibi, bunu fırsat bilerek bir darbe girişiminde bulunabilir.

Halk kitleleri için tek çözüm, harekete geçip ülkenin zenginliklerini kendi öz denetimleri altına alıp onları tüm toplumun hizmetine sunmaktır. LO (11.08.2017)

Genel seçimlerden sonra Cezayir -II

İktidar patronların hizmetinde

Patronlar, büyük tüccarlar, büyük toprak sahipleri ve vurguncular, Buteflika’nın iktidarındakinden başka hiçbir dönemde işlerinin bu kadar serpilip geliştiklerini görmedi. Cezayirli patronlara ve Cezayir’de yerleşen yabancı şirketlere yapılan, vergi indirimi gibi avantajlar, sübvansiyonlar, kamu şirketlerinin özel yatırımlara açılması, uygun faiz oranlarıyla kredi verme, yerel otoritelere ödenen ve onların temel gelir kaynaklarından biri olan işletme vergilerinde indirim yapılması gibi hediyeler, yağmur gibi yağmaya devam etti. 2016’da vergi muafiyetlerinin tümü 14 milyar dolar civarındaydı.

2016 ve 2017 yıllarında çıkarılanlar, mali kanunları; yerli ve yabancı burjuvaziye yapılan desteği, yeni muafiyetler getirerek, tarım arazilerini çok ucuza satarak ve işverenlerin ucuz el emeği sağlamaları için devletin istihdam yardımı ödemesini sağlayarak sağlamlaştırdı.

Cezayir, tonlarca ihracat yapan ve böylece yerel ithalatçıları ve bayileri ihya eden Avrupalı ve Asyalı otomobil üreticileri için önemli bir Afrika pazarına dönüştü. Hükümet, ulusal ekonomiyi geliştirme bahanesiyle, Cezayir’de otomobil montajı yapılmaları için otomobil üreticilerini yatırım yapmaya teşvik etti. Oran’da yerleşen ve buradaki fabrikada Renault Symbol modelinin montajını gerçekleştiren Fransız Renault şirketi bunlardan. Cezayir devleti, bu fabrika sitesinin inşasının %70’ini finanse etti ama sadece %51’ine sahip oldu. Devlet ayrıca, burada çalışan her emekçi için ayda 15 bin dinar yardım vererek Cezayir pazarını, Renault’a bir tepsi içinde sundu. Üstelik Renault, 5 yıl boyunca, ticari faaliyetleri de dahil tamamen vergiden muaf tutularak, kamu siparişlerinin tekeline sahip oldu.

Cezayir’de montaj yapan üreticilere verilen avantajlar, dolandırıcılara iyi fikirler verdi. Ayrıca bakanın nisan başında, eski bir sebze tüccarının Hyundai arabalarının montajını yapmasını onayladığı da öğrenildi. Aslında uygulamada, montaja gelen arabaların neredeyse tamamen monte edilmiş durumda olduğu, sadece tekerleklerin monte edilip sabitlenmesinin kaldığı biliniyor.

Böylece Cezayir devleti kendisini, diğer devletler gibi yararlandıkları kanuni muafiyetlerden başka, büyük çapta dolandırıcılık, yolsuzluk yapan, vergi kaçıran, yerel olduğu kadar yabancı patronlar için de sağılacak inek olarak gösteriyor.

Üstelik, Panama belgelerindeki birkaç yolsuzluktan başka, ithalat ve ihracatı ele geçiren veya daha çok Cezayirlilerin şaka ile karışık söyledikleri gibi konteynır (mal taşınmasında kullanılan büyük kasalar) taşıyıcılarının dolu gelip boş gittikleri (yani sadece ithalatın olduğu ihracatın olmadığı - ÇN) bir ithalat ve ihracatı kendine mal eden, kamunun gölgesinde zenginleşen, küçük çaplı, çıkarcı, uyanık, iş adamları çevresi de var. Ticaret bakanı, ithalatçıların 2016'da, yıllık ithalatın toplamının %30’una denk gelen, yaklaşık 18 milyar dolar tutarında aşırı yüksek faturalar düzenlediklerini ileri sürdü.

Emekçilere karşı saldırı

Hükümet, 2016 sonbaharda 32 yıllık prim ödeyenlerin yaş sınırı olmaksızın emekli olma olanağını kaldırarak, kamu emekçilerinin emeklilik haklarına karşı saldırı yaptı. Bağımsız sendikaların çağrısıyla başlatılan grevlere çok katılım oldu. Hükümet, en azından hastanelerin tıp dışı sağlık personeli için geri adım attı. Aynı zamanda kanunun 2019'da uygulamaya konması kararını aldı.

Şimdi de İş Yasaları görüşülüyor. Hükümete yakın ve görüşme yetkisine sahip tek sendika Cezayir Emekçileri Genel Birliği, öngörülen reformun içeriğinin ne olduğunu, emekçilere hala açıklamadı. Kamuda çalışanlarının statülerini hedef alınacak gibi görünüyor. Kamu çalışanlarınan çoğunluğu kadrolu, grev hakları var ve işten atılma tehlikesi olmadan sendikalarda örgütlenebiliyor. Hükümet, kamu sektörünü özel sektöre geçirmeye çalışarak bu sektördeki güvencesizliği yaymak istiyor. Özel sektörde güvencesizlik, kural haline gelmiş durumda, sendikalaşma yok, 50 saatlik haftalık çalışma çok sık ve patronlar genellikle fazla çalışmanın, mesai saatlerinin ücretini ödemeyi sık sık unutuyorlar.

Başbakan Abdelmalek Sellal, kamunun kasalarının boş olduğunu gerekçe göstererek bir dizi tedbir açıkladı. Tedbirler; 2016'da benzin ve elektriğe zamla başladı. Bu zamlar; ulaştırma,

taşıma, temel tüketim maddeleri ve servis fiyatının artışına yol açtı.

Bu yılın başında KDV oranı %17'den, %19'a yükseldi. Hükümet, işletme gelirinden alınan vergiyi azalttığı ve şirketlerin ödediği vergi miktarı tüm vergi gelirinin sadece %13'ü kadar olduğu için bu karar, çok kötü karşılandı. Bu duruma rağmen yolsuzluk yapan şirketler izlenip mahkum edilmiyor. Aksine, yerli ve yabancı şirketler tarafından ödenmemiş 100 milyar dolarlık vergiyi silecek bir vergi affı çıkartılması söz konusu. Çalışanların vergileri ise doğrudan maaşlarından kesiliyor.

KDV artışına, 2014'ten beri %30 değer kaybeden Dinar'ın yeniden düşüşü de eklendi. Enflasyon aşırı yükseldi ve satın alma gücü çöktü. Bir aile, haftalık alışverişi için 5 bin dinar harcaması gerekiyorsa ve asgari ücret, 18 bin dinar ise (resmi kurlara göre 150 avro) hayat pahalılığıyla nasıl başa çıkılabilir? Aslında emekçilerin çoğuna asgari ücretten düşük ücret ödendiğini eklemek gerek. İşsizlere gelince, gençlerin üçte biri işsiz ve Cezayir'de hiç işsizlik yardımı yok. İşsizlerin çoğu, kayıt dışı ya da aile dayanışmasıyla yaşıyor.

Döviz girişi sağlamak için tarım, en az masrafla en iyi topraklara el koyan Cezayirli, Suudi Arabistanlı, Amerikalı büyük toprak sahipleri korunup desteklenerek ihracata yönlendirildi. Tarım ürünlerinin dağıtımının tekeli artık özel şirketlerde ve fiyatları üzerinden spekülasyon yapmada tereddüt etmiyorlar. Sonuç olarak, et Cezayirliler için bir lüks olup tüketebilenler çok az, herkesin kolayca ulaşabilmesi gereken portakal, patates veya domates artık %400 zamla yani fahiş fiyatlarla satılıyor.

Hükümet, var olanlardan daha köklü önlemler alınmasını isteyen patron çevrelerinin aşırı baskısına direnmeye çalışırken, sonuçta burjuvaziyi dinliyor ve emekçilere saldırıyor. Geçmişte olanlardan dolayı temkinli kalan rejim, emekçilerin tepkisinden korkuyor. İktidarı zorlayan, istikrarsızlaştıran 1988 yılının ayaklanmalarının anıları var. Bu ayaklanmaya perspektif sunabilecek, etkili bir devrimci komünist işçi partisinin yokluğu İslamcıların yolunu açtı ve iç savaşa neden oldu. İktidar, yapabildiği sürece her şeyi zamana bırakmak istiyor. Buteflika, 1999'da iktidara geldiğinden beri, birçok grev ve ayaklanma yaşandı. 2001'de anlaşmazlık ve çatışmalar Güney'e, hatta Kabil'e kadar yayıldı. Buralarda uygulanan baskı ve şiddet 127 kişinin ölümüne yol açtı. Rouiba'daki Ulusal Sanayi Araçları Şirketi'nde, 2008'de maaşlar ve emeklilik için yapılan grev, hükümeti geri adım atmaya hatta başka sektörlerde de uzlaşma imzalamaya mecbur etmişti.

Emekçiler, 2011 ve 2013 yılları arasında bütün Arap ülkelerini sarsan protesto dalgasının teşvikiyle, hükümeti emekçilerin ve emeklilerin maaşlarının önemli oranda arttırılması için zorladı. Ücretleri arttırtmak, konut ve iş olanağı elde etmek için binlerce grev ve mücadeleye girişti.

2013'te, bu defa güneydeki kentlerde, işsizliğe, yetkililerin "hogra" adıyla anılan küçük azınlıklara karşı gösterdiği aşağılama ve hor görmeye, kaya gazı işletmelerine karşı canlı bir sosyal hareketlilik yaşandı. 2016'nın sonbaharda, Cezayir'de aşırı sıcaklar ortalığı kasıp kavurup, Güney'de sıcaklık 50 dereceye kadar yükseldiğinde, klimalar elektrik faturalarının aşırı yükselmesine neden olmuştu. Kitlelerin harekete geçmesi, hükümetin indirimli bir tarife uygulamasını zorunlu kıldı.

Cezayir işçi sınıfı, Afrika'nın en büyük ve önemli işçi sınıflarından. Bu genç, yoğun ve savaşçı işçi sınıfının kendisine dayatılan özverilere karşı koyma olanağı var. Ve bunun için sadece kendi gücüne güvenebilir.

Sözde muhalefet partileri, iktidarı, işçi karşıtı reformları uygulamada yeterince hızlı hareket etmemekle eleştiriyor. Hatta Louisa Hanoun'un İşçi Partisi bile düzenli olarak Buteflika'ya destek verdi. Böylece işçi sınıfını savunmak yerine milleti ve burjuvaziyi savunma alanında mücadele etti. Giderek artan bir hızla birbiri ardına açıklanan işçi karşıtı önlemler, emekçileri sosyal ve politik düzeni protesto etmeye kadar götürecek mi? Her koşulda durum şu; kitlelerin muhalefeti İslam bayrağı altında ifade edilmiyor ama İslamcıların Cezayir toplumundaki ağırlıkları azalmıyor ve hala toplum için bir tehditler.

İslamcı akımlar, cami ve sosyal ağlar aracılığıyla, yardım faaliyetleri yoluyla örgütlenmeye devam ediyor. Özel medyada her zaman ve her yerdeler. Toplumdaki çelişki ve çatışmalar onlara iyi görünmek için fırsat ve olanak veriyor. Günümüz Cezayir gençliği, 1990'larda, İslamcı gruplarla orduyu karşı karşıya getiren ve 100 bin kişinin ölümüne neden olan iç savaşa tanık olmadı. Yoksulluk, umutsuzluk ve dindarlığın ağırlığı, hiçbir şey önermedikleri halde, kitleleri yeniden İslamcı akımlara yönlendirebilir.

Oysa, skandal yaratan eşitsizlikler, işsizlikle insan emeğinin heder edilmesi, gelişimenin karşılaştığı çıkmaz, işçi sınıfının ve gençliğin bağrında devrimci komünist perspektifin savunulmasını zorunlu kılıyor. (Sınıf Mücadelesi (Lutte de Classe) sayı 184, Mayıs-Haziran 2017)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Ya devrim, ya da savaş!

Rusya'da Şubat devriminin çarlığı yıkması, Birinci Dünya Savaşı'ndan çekilmesine hemen yol açmadı. Rusya için savaşın bitmesi, Ekim devriminden sonra bolşeviklerin iktidara gelmesiyle mümkün oldu.

1917 Haziran ayında, dönemin Kerensky hükümeti tarafından başlatılan askeri saldırı, Rus devriminin dış politikası ve barış hakkında tartışma başlattı. Lenin, bu konuda, tüm ülkelerdeki sömürülenlere, Rus işçi ve köylülerinin müttefiki olmaları için seslendi.

7 Haziran'da (bizim takvimimizde 20 Haziran), Lenin şu soruları sordu: "Adil Barışı Sağlamanın Bir Yolu Var mı?" Soruyu şöyle yanıtladı: "Var: Dünyanın kapitalistlerine karşı bir işçi devrimi yoluyla…

Rusya'nın diğer ülkelerin ezilen sınıflarıyla yakınlaşması ancak [Rusya'da] iktidarın ezilen sınıflara geçmesinden sonra mümkün; boş sözlerle, çağrılarla değil, kendi içinde gerçekleşen örneğe dikkat çekerek mümkün; evrensel barış için kesin koşulları acilen ve açıkça ortaya koyarak mümkün...

Yetti artık bunca katliam. Barış mümkün. Adil barışın anlamı, ilhak ve gasp olmayan barıştır. Kapitalist Alman hırsızları ve onların taç giymiş hırsızı Wilhelm bilsin ki, onlarla uzlaşmayacağız...

Aynı zamanda Rus olmayan Polonya, Finlandiya ve Ukrayna gibi toprakların da Rus çarları ve kapitalistleri tarafından işgal edildiğini düşünüyoruz.

İrlanda ve benzerinin, Britanyalı, Fransız ve diğer kapitalistler tarafından işgal edildiğini düşünüyoruz.

Biz Rus işçileri ve çiftçileri, Rus olmayan hiçbir yere (Türkistan, Moğolistan, İran gibi) cebirle hakim olmayacağız. Kahrolsun sömürge paylaşımı uğruna, işgal altındaki toprakların paylaşımı uğruna, kapitalist ganimetin paylaşımı uğruna verilen savaş!

Şayet İngiltere'nin, Japonya'nın ve Amerika'nın kapitalistleri barışa direnirse, Rusya ve diğer ülkelerin ezilen sınıfları kapitalistlere karşı bir devrimci savaş vermekten gocunmayacak."

15 Haziran'da (bizim takvimimizde 28 Haziran), Lenin şöyle yazdı: "Bırakın sosyalistleri, hiçbir demokrat, Ukrayna'nın Rusya'dan serbestçe ayrılma hakkını reddetmeye cüret edemez.

Ancak ve ancak bu hakkın koşulsuzca tanınması sayesinde, Ukraynalıların ve Rusların serbest birliğini, iki halkın tek devlette gönüllü birleşmesini savunmak mümkün olur.

Ancak bu hakkın koşulsuz tanınması, geçmişte kalan lanetli çarlık dönemi ile bağların kesin, geri dönülemez şekilde kopmasını sağlar; o çarlık ki, dil, memleket, karakter ve tarihi birbirine öylesine yakın olan iki halkı birbirine yabancı tutmak için elinden geleni ardına koymamıştı. O uğursuz çarlık, Rusları Ukraynalıların celladı kılmıştı; Ukraynalıları ise, onların çocuklarını anadillerinde konuşmaktan, okumaktan bile men edenlere karşı nefrete teşvik etmişti.

Rusya'nın devrimci demokratları, eğer gerçekten devrimci ve gerçekten demokrat olmak istiyorlarsa, bu geçmişle bağlarını koparmalı; kendileri için, Rusya'nın işçi ve köylüleri için, Ukrayna işçi ve köylülerinin kardeşçe güvenini yeniden kazanmalı. Bu, Ukrayna'nın, serbestçe ayrılma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları tanınmaksızın mümkün değil.

Küçük devletlerin varlığnı onaylıyor değiliz. Dünya işçilerinin 'kendi' kapitalistlerine ve diğerlerininkilere karşı en yakın birlik içinde olmalarını savunuyoruz. Ancak birliğin gönüllü olabilmesi için, hiçbir konuda ve bir anlığına bile Rusya ve Ukrayna burjuvazisine güvenmeyen Rus işçisi, şimdi Ukraynalıların ayrılma hakkını tanımakta; bu sırada onları dost olmaya zorlamak yerine, onlara, sosyalizm mücadelesindeki eşitleri, müttefikleri, kardeşleri gibi davranarak dostluklarını kazanmaya çalışmaktadır."

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.